

۱۴

به مناسبت ۸ آبان و روز نوجوان، مسیر درست گفت‌وگوی والدین

با نوجوانان را برای انتخاب لباس و آراستگی ظاهر مرور می‌کنیم

باز این چیه پوشیدی؟!

بررسی ۶ خودروی معمولی در بازار جهانی که
از امکانات خوب و فضای داخلی لوکس بهره می‌برند

ظاهرین نباشیم!

۱۵

اهالی روستای وامنان استان گلستان با تغییر الگوی کشت

و ترویج فرهنگ اقتصاد مقاومتی، رونق را به روستایشان بازگردانده‌اند

خاکی که طلا شد

زندگی

پنجشنبه ۸ آبان ۱۳۹۹ :: شماره ۵۷۹۰

۱۶

جامعه

توصیه‌های کاربردی

پلیس فتا به والدین

مهم‌ترین ویژگی فضای مجازی این است که محدودیت جغرافیایی و محدودیت زمانی در این فضا وجود ندارد و دسترسی سریع و ساده به اطلاعات میسر است.

اما نه‌تنها مشاوران خانواده‌که کارشناسان پلیس فتا هم از آگاهی‌های لازم برای آموزش به کودکان و نوجوانان برای حضور در چنین فضایی می‌گویند؛ آگاهی‌هایی که دانش‌تنش، برای هر کودک و نوجوانی است که به طور مداوم در فضای اینترنتی مفید است.

مثلا این‌که اطلاعات خصوصی از عوامل مهم در فضای مجازی است و فرزندان مان باید بدانند که این اطلاعات به مراقبت‌های اساسی نیاز دارد. آنها باید بدانند که هرگز اسم، آدرس، شماره تلفن و اطلاعات شخصی خودشان را آشکار نکنند.

در چنین شرایطی، لازم است خانواده‌ها، غریبه بودن و ناشناس بودن و ناامن بودن محیط را به فرزندان شان تذکر دهند تا آنقدر برایشان ساده سازی کنند که بدانند با کسانی که در اینترنت ارتباطات مجازی برقرار می‌کنند، تماس تلفنی و قرار ملاقات حضوری نداشته باشند و به افرادی که خود را با عناوین متفاوت معرفی می‌کنند، اعتماد نکنند.

کارشناسان پلیس فتا می‌گویند که به نوجوانان یاد بدهید بدون اجازه والدین دستور خرید ندهند یا برای پیشنهادهای مجانی ثبت نام نکنند. نوجوان‌ها را به رمزهای شخصی‌شان حساس کنید.

به فرزندان تان باید مهارت های لازم را آموزش بدهید و باید آگاه باشند به جز والدین خود، رمزهای عبوری خود را برای شخص دیگری فاش نکنند. ضمن این‌که کارشناسان پلیس فتا معتقدند والدین هم باید با شرایط زمان پیش بروند و با فرزندان رقابت و دوستی برقرار کنند تا در صورت دریافت مطالب خشن و فریبنده، والدین اولین کسانی باشند که از این موضوع باخبر می‌شوند.

به فرزندان خود تأکید کنید برای اطلاعات فردی شخصی و خانوادگی ارزش قائل شوند. در نهایت همه این موارد، به فرزندان اتان اعتماد به پلیس فتا را یادآوری کنید.

به آنها اطمینان بدهید به عملکردشان اطمینان دارید و اگر خودشان با موارد مشکوک مواجه شدند، آن را از طریق نشانی اینترنتی Cyberpolice.ir و بخش ثبت گزارش مردمی ثبت کنند. و اگر گزارش بخشی از مسئولیت‌های ایمنی بر دوش کودکان و نوجوانان، می‌تواند تا نیمی از راه مراقبت از آنها در چنین فضایی را سهل کند.

فرآیند شدن آموزش مجازی برای دانش آموزان، احتمال مواجهه‌های آسیب‌های فضای مجازی را بالا برده است / عکس: ایرنا

در روز نوجوان کارشناسان خانواده از چند و چون در نظر گرفتن مقررات برای استفاده کودکان از فضای مجازی می‌گویند

زره پوش در فضای مجازی

چشم‌پوشی کنید

شاید گاهی اوقات عکس یا گفت‌وگویی را در تلفن همراه فرزندان ببینیم که نباید؛ آن وقت چه‌کار کنیم؟ مریم‌سادات ظهوریان می‌گوید طوری رفتار کنید که انگار آن را ندیده‌اید: «اولین رفتار در چنین مواقعی، چشم‌پوشی است. نباید اجازه بدهیم که بچه‌ها به آن جایی برسند که جسور شوند و حالا که احساس می‌کنند آب از سرشان گذشته است، با گستاخی یا ما رفتار کنند. اجازه ندهیم که حریم‌هایمان از بین برود و این کار تنها با چشم‌پوشی محقق خواهد شد که اگر چیزی غیر از این اتفاق بیفتد، ما به‌عنوان والدین کاملاً مغلوب شده‌ایم.» پس در یک مسیر دوطرفه، آموزش را جدی بگیریم و همزمان با آن، از مورد‌های اولیه و تقریباً بی‌اهمیت که خیلی احساس خطر نمی‌کنیم، چشم‌پوشی کنیم و کاری را که باید در آخرین مرحله سرگراش برویم، همان بار اول عملی نکنیم که به نظر می‌رسد دیگر بعد از آن، هیچ راهی به جایی نخواهیم داشت.

همراهی کنید

اگر موضوعی، قابلیت همراهی دارد، آن را از فرزندان دریغ نکنیم؛ مثلاً بنشینیم و با هم بررسی کنیم تو چه چیزی را بلد هستی که من بلد نیستم؟ من چه چیزی بلد هستم که تو بلد نیستی و می‌توانم آن را به تو یاد بدهم؟ این همراهی، احساس اطمینانش را به ما زیاد و دایره موضوعات پنهانی‌اش را تنگ و کوچک می‌کند و چه چیزی بهتر از این اتفاق برای ما؟

ماچرا این است که باید به او اطمینان بدهیم احساس ناامنی و خطر نمی‌کنیم چون همه چیز برای هردومان روشن و مشخص است. به نظر ظهوریان به عنوان جامعه‌شناس خانواده، فرق بزرگی بین رفتار بچه‌هایی که پدر و مادر همراهی دارند با آنهایی که ندارند وجود دارد؛ همین احساس همدلی و همراهی باعث می‌شود در صورت روبرویی با اتفاقی عجیب و یا چالش‌های خطرناکی که جدیداً شکل گرفته است، آن را با شما در میان بگذارند و این همان پیشگیری از خطر است.»

ونهایتا برخورد

حالا دیگر دیر شده است؛ در واقع در شرایطی که چشم‌پوشی و همراهی جواب نداد، ما مغلوب شده هستیم. بنابراین باید فضای دیگری را ایجاد کنیم که بتوانیم اوضاع را کنترل کنیم؛ آن هم شاید، برای این‌که بدانند که اجازه هرکاری در خانه را ندارند و اگر اتفاقی غیر معقول بیفتد، همه چیز، از جمله رفتار پدر و مادرش مثل سابق نخواهد بود. اما شما سعی کنید که کار به این مرحله نرسد و همه چیز را در همان مرحله آموزش به انجام برسانید. ^۱

و یا حتی نمی‌پذیرد. او در گفت‌وگو با جام‌جم ادامه می‌دهد: «اشتباه بزرگ همه ما این است که پیش از ورود هر تکنولوژی خاصی، از دو چرخه و موتور تا تلویزیون و رایانه، طریقه صحیح مصرفش را آموزش نداده‌ایم؛ همیشه آن را در جایی پنهان کردیم تا دست کسی به آن نرسد، در صورتی که بالاخره یک روزی مثل امروز، مجبور می‌شویم که از آن استفاده کنیم.» و حالا امروز کودکان و نوجوانان، در اتاق‌های خودشان نشسته‌اند و در خفا و در فضایی بدون سروصدا، باکل دنیا در ارتباط هستند: «در چنین شرایطی، اگر کاری را که پیش از فراهم شدن این موقعیت باید انجام می‌دادیم، انجام نداده‌ایم، با نگرانی روبه‌رو خواهیم شد. همین‌طور که امروز شده‌ایم و در عمل انجام شده قرار گرفته‌ایم. اما باید واقعیت‌های دنیا را به فرزندان مان بگوییم؛ بگوییم که دختر من، پسر من، این شرایط وجود دارد و حالا تو این ابزار را در اختیار داری ولی از چنین آدم‌هایی و چنین صفحه‌هایی دوری کن. باید یادشان بدهیم که فرق بین موقعیت‌های سالم و ناسالم و خطرناک را تشخیص بدهند.»

ظهوریان از چنین آموزش‌هایی، درست شبیه آموزش‌های زندگی در دنیای واقعی یاد می‌کند و می‌گوید: «والدین معاشرت با آدم‌ها را بطور به فرزندان یاد می‌دهند؛ این موضوع را که در پارک به هرکسی اطمینان نکتند، بطور برایش توضیح می‌دهند؛ این‌که از دست هر شخصی خوراکي نگیرد؛ این‌که در فضای کلاس‌های درسی به حرف‌های نامربوط هم‌کلاسی‌هایش توجه نکند؛ حالا دقیقاً به همان آموزش‌ها و حتی بیشتر از آنها، در دنیای مجازی نیاز داریم.»

مدتی است که تلفن همراه آن ابزاری نیست که بتوانیم از دسترس بچه‌ها دور نگه داریم، حالا موجه‌ترین دلیل ممکن برای کودکان و نوجوان‌های هر خانه وجود دارد که وقت و بی‌وقت تلفن همراه یا تبلتی در دست بگیرند و با آن کار کنند و کسی اما و اگر برایشان نیاورد. این موقعیتی است که این روزها، ویروس کرونا و در ادامه آن، تعطیلی مدارس و راه‌افتادن آموزش مجازی برای همه خانواده‌هایی که بچه‌محصل دارند رقم زده است؛ آن هم چه ارمغانی! اما دوباره و باره افتادن چالش‌های عجیب و غریب و خطرناکی که کودکان و نوجوانان درگیر فضای مجازی را تهدید می‌کند، موضوع همیشگی مراقبت از فرزندان در دنیای بی‌انتهای فضای مجازی و شبکه‌های اجتماعی پررنگ و با اهمیت شده است؛ این‌که چطور می‌توانیم در این روزهای عجیب، از فرزندان مان در برابر آسیب‌های فضای مجازی محافظت کنیم؟

که بچه‌ها به ابزارهایی مانند تبلت پناه می‌برند.

افضلی معتقد است که امروز هیچ برنامه‌ریزی خاصی برای بچه‌ها وجود ندارد و شاید آنها حق دارند که وارد دنیای پررنگ و لعاب فضای مجازی شوند.

آموزش به‌موقع

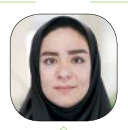
«اول و آخر، آموزش است،» این را مریم سادات ظهوریان، جامعه‌شناس خانواده می‌گوید. اما او از برخورد‌های گام‌به‌گام برای کاهش آسیب‌بایدیده فضای مجازی در خانواده می‌گوید و معتقد است برخورد تند و یا محدودیت‌های آزاددهنده را نباید از همان اول اجرا کنیم که تجربه نشان داده است تأثیری نخواهد داشت، اما آموزش چهارچوب‌های فضای مجازی آن چیزی است که از ابتدایی‌ترین روزهای رسیدن سن و سال فرزندان به استفاده از این ابزارها، باید آن را یادشان می‌دادیم و ندادیم و حالا که دیر شده است، با یک نوجوان روبه‌رو هستیم که به‌سختی آموزش می‌پذیرد

مقررات وضع کنید

به طور کلی نظم و قانون موضوع بدی نیست اما همیشه جواب نمی‌دهد و باید وقت و موقعیت به خوبی بررسی سپس قوانین درون خانوادگی وضع شود؛ بهترین زمان برای اجرای مقررات، سنین کودکی است. این‌که بچه‌ها فکر نکنند ابزاری در اختیار دارند و در فضایی هستند که می‌توانند به تنهایی در آن وقت بگذرانند. به قول معروف باید برایشان جا بیفتد که از وسیله‌ای که برای درس خواندن در اختیار دارند، تنها در زمان حضور بزرگ‌تر و صرفاً برای انجام کارهای واجب مانند شرکت در کلاس‌های درسی می‌توانند از آن استفاده کنند.»

نیاید فراموش کرد گسترده کردن این دایره بستگی به پدر و مادر دارد که فضا از کلاس درس به بازی‌های موبایلی هم گسترش پیدا کند یا نه؛ البته به شرط این‌که پدر و مادر، این ابزارها را وسیله‌ای برای فرار از مسؤولیت‌هایشان نبینند که مثلاً آن را به دست بچه‌ها بدهیم تا چند ساعتی، کاری به کارمان نداشته باشند.» ساعت‌بندی برای زمان استفاده و شروط استفاده از تلفن همراه مثلاً در صورت داشتن کلاس، در صورت حضور یکی از والدین در خانه و ... می‌توانند از قوانین تأثیرگذار در نحوه استفاده باشند؛ البته نه برای نوجوان‌هایی که مدت‌هاست غرق در فضای مجازی شده‌اند؛ شاید در سن و سال آنها، تنها و تنها آگاهی خانوادگی است که می‌تواند تأثیرگذار باشد و برای اعمال مقررات و حتی برخورد تند، دیر شده باشد.»

نگیس خانعلی‌زاده

جامعه

البته انصاف نیست اگر همه چیز را به گردن آموزش مجازی این روزها بیندازیم. درگیر شدن فرزندان یک خانواده با ابزارهای فناوری، پیش از این‌ها هم در خانواده‌ها شکل گرفته بود و آموزش مجازی تنها سرعت آن را بالاتر برد. درواقع شرایط امروز، آن چیزی نیست که پیش از این‌ها، از آن بی‌خبر بوده باشیم و حالا غافلگیر شده‌ایم و نمی‌دانیم چه کار کنیم، اما واقعا در روزهایی که همه یک‌دست شده‌اند و تلفن‌های همراه و تبلت‌ها، موجه‌ترین ابزار در دستان فرزندان مان است و دلیل قابل‌قبولی به اسم درس‌خواندن دارند، چطور می‌توانیم از آسیب‌ها و چالش‌هایی که در این فضا وجود دارد و می‌تواند کودکان و نوجوانان یک خانواده را تهدید کند، دوری کنیم؟ محدودیت؟ قوانین و مقررات؟ پذیرفتن خطر و بی‌خیال شدن؟ در بین همه راهکارهای پیشنهادی اما مریم افضلی، به‌عنوان روان‌شناس و مشاور خانواده، محدودیت را نمی‌پذیرد و معتقد است هر نوعی از محدودیت نتیجه عکس می‌دهد. او به جام‌جم می‌گوید: «در طول سال‌ها دیده‌ایم که محدود کردن بیش از اندازه، فایده‌ای ندارد و اتفاقاً بچه‌ها را به سمت و سویی نامناسب می‌برد. اصلاً تا کجا می‌خواهیم محدودیت ایجاد کنیم؟ بالاخره یک جایی و یک‌روزی و یک‌طوری آن چیزی را که محدود شده است، می‌بیند و می‌شود.» او اما از آموزش‌های غلطی می‌گوید که به‌طور ناخودآگاه به بچه‌ها می‌دهیم و توقع داریم که آنها آن را یاد نگیرند؛ «به دور و اطراف مان نگاه کرده‌ایم؟ دیده‌ایم که همه بیشتر از حد معقول سرشان در تلفن همراه و تبلت‌هایشان است؟ پدر و مادر در هر شرایطی، در خانه، در مهمانی، در مطب دکتر و در هر جای دیگری سرشان در گوشی است و آن وقت می‌خواهیم که بچه‌ها این‌طور نباشند؟ درواقع این همان آموزش اولیه‌ای است که ناخوسته به بچه‌ها داده‌ایم.» در صورتی که باید بتوانیم جذابیت‌های دیگری برای بچه‌ها ایجاد کنیم. باید پیشنهادهایی به فرزندان مان ارائه کنیم که از مشغول بودن با تلفن همراه به آن اندازه لذت نبرند. اما این اتفاق چطور ممکن است؟ در شرایطی که گاهی فضای بعضی از خانواده‌ها آن قدر پرتنش و پر از دعوا و حتی سکوت‌های آزاردهنده است

info@amejamdaily.ir

روابط عمومی: ۲۲۲۱۶۱۴۲

سند-پزند

زاری از پزند:

۱۲۰۰ خانواده ساکن در فاز ۵ مپسا زون ۲۳ در شهر پزند هستیم که مدت‌هاست با مشکل سند خانه‌هایی که خیلی وقت است آن را خریداریم مواجه هستیم. شرکت عمران پزند هم با ما همکاری لازم را ندارد و راهی پیش پای ما نمی‌گذارد. چه کسی می‌تواند برای حل مشکل این تعداد خانواده قدمی بردارد؟

طرح-ترافیک

جهانبخت از تهران:

جمعیت مسافران مترو خیلی زیاد و فاصله اجتماعی در حداقل‌ترین فاصله ممکن است. مسؤولان فکر نمی‌کنند در این روزهای اوج کرونا، وقت آن است که طرح ترافیک برای مدتی دوباره لغو شود تا کمی از بار مسافران وسایل حمل و نقل عمومی کم و رعایت فاصله اجتماعی ممکن شود؟

نصب-سرعت-گیر

فراهانی از تهران:

رانندگان در بلوارمیرداماد گاهی آنقدر با سرعت عبور می‌کنند که عابران پیاده در بخش‌هایی از بلوار، مخصوصاً روبه‌روی مسجدالغدير و خصوصاً کسانی که می‌خواهند به مسجد بروند با خطر جدی مواجه می‌شوند. به نظر، نصب یک سرعت‌گیر در این قسمت از بلوار می‌تواند تا حد زیادی خطرات احتمالی عبور و مرور را کاهش بدهد.

بتن-ریزی-شبانہ

ظفری از تهران:

سازندگان و پیمانکاران پروژه‌های ساختمانی، همیشه ساعات پایانی شب را که زمان استراحت و آرامش است مشغول بتن‌ریزی با سر و صدای فراوان هستند. نمی‌شود قانونی که اجازه عبور و مرور خودروهای سنگین در روز را نمی‌دهد، استثنایی برای خودروهای ساختمانی قائل شود تا آرامش ساکنان محل سلب نشود؟

محدودیت-کروناپی

اقبال از کرج:

با این‌که هفته گذشته، برای خروج و ورود از شهر تهران و کرج محدودیت‌هایی وضع شده بوده، اما بسیاری از مردم بدون هیچ جریمه و برخوردی و به آسانی از شهر خارج شدند. یعنی همه محدودیت‌های اجرایی برای کنترل شیوع کرونا و مقابله با سرایت بیماری به همین شکل است؟

شارژ-اشترکی

کیان از تهران:

اشترکی بودن برخی از شارژ‌های ساختمان باعث شده در صورت عدم همکاری برخی همسایه‌ها، واحدهای دیگر هم از این روال آسیب ببینند. آیا راهی برای حل این مساله وجود ندارد؟